

[Bjørn Westh]

Traktaten inddrager på det arbejdsmarkeds-politiske område nu arbejdsmarkedets parter direkte, som vi gør det i Norden.

Direktivforslag vil nu først blive udfærdiget efter høring af parterne.

En nyskabelse er også Regionaludvalget, hvor Danmark i øvrigt får ni medlemmer. Regionaludvalget er med til at udbrede demokratiet. Regionaludvalget skal ses i sammenhæng med, at subsidiaritetsprincippet eller nærhedsprincippet nu bliver indført i formålsparagraffen.

Demokratiet i Fællesskabet forbedres med den nye traktat. Mulighederne for en effektiv europæisk miljøpolitik sikres. Social dumping kan afværges gennem vedtagelse af minimumsforanstaltninger ved kvalificeret flertal inden for sikkerhed, sundhed og arbejdsvilkår i det hele taget.

Det danske velfærdssystem med folkepension, dagpenge, sundhedsvæsen m.v. er fortsat et rent dansk nationalt anliggende, som alene afgøres her i Folketinget og i kommuner og amter. Beskæftigelsespolitikken bliver forstærket gennem en mere koordineret økonomisk politik i ØMU'en.

Et ja den 2. juni er den hurtigste måde at sikre adgang til EF for Sverige, Finland, Østrig og Norge, hvis Norge måtte ønske det. Norden kan hermed blive samlet i et samarbejde i Europa.

Danmark kan ikke stemme sig ud af Europa, men Danmark kan stemme sig fra indflydelse i Europa, hvis man stemmer nej. Danmarks og Nordens stemme skal være med ved de forhandlingsborde, hvor Europas fremtid afgøres. Derfor er det vigtigt, at der stemmes ja den 2. juni, et ja til et bedre EF i et åbent og mere demokratisk Europa.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Socialdemokratiet står så flot her og mener, at Fremskridtspartiet er frygtelig reaktionært, fordi vi siger, at man skal stemme nej til dette højst ejendommelige lovforslag, og fordi vi har nogle spørgsmål til dette ændringsforslag.

Det er der ikke noget at sige til, for vi går faktisk ind for EF, måske til forskel fra, hvad Socialdemokratiet giver udtryk for. Vi går ind for det indre marked. Derfor vil jeg gerne her stille Socialdemokratiet følgende spørgsmål:

Når man ifølge referater af møder fra januar måned har billiget, at Justitsministeriet inden den 1. januar 1993 skal sørge for, at der i videst muligt omfang indtages en fælles holdning til visumkravet, netop fordi vi får de åbne indre grænser, hvordan hænger det så sammen med, at man nu vil vedtage et ændringsforslag, således at samarbejdsområderne vedrørende grænsepassage, indvandringspolitik osv. pludselig først skal besluttes engang langt senere?

Jeg ved godt, at Socialdemokratiet vil svare, at det nu skal være med enstemmighed, og at det, vi ikke vil have, er, at det går over til flertalsafstemning, men det er ikke korrekt. Det korrekte er, at når vi først har stemt ja til Unionen – hvis man er så fjollet at gøre det – så har man også truffet den beslutning. Om flertalsafgørelsen kommer før eller siden, gør såmænd ikke den store forskel.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Jeg kunne høre på hr. Ivar Nørgaard, at der i denne fase af debatten om EF-Unionen er opstået betydelig uenighed mellem Socialdemokratiet og udenrigsministeren. Det er også fremgået af adskillige betragtninger i dagspressen. Så sent som i dag, jeg tror, det var i Euro Posten, udtaler en socialdemokrat, at hvis udenrigsministeren bliver ved at udtale sig, som han gør, så fører det til et nej, og det er ham, der så får ansvaret for nej.

Den uenighed er altså blevet synlig, og det ændringsforslag, der foreligger her, understreger den lidt besynderlige situation, vi er kommet i. Derfor vil jeg spørge Socialdemokratiet, om ændringsforslaget betyder, at man mener, at regeringen har forhandlet for dårligt inden Maastrichtmødet, og om det ikke inden Maastrichtmødet var afklaret, hvad det var, vi skulle stemme om.

Og jeg vil gerne spørge udenrigsministeren: Når udenrigsministeren er medforslagsstiller til et forslag, som vi ifølge dagspressen har forstået at han ikke selv går ind for, hvorfor har udenrigsministeren så stillet et ændringsforslag til det lovforslag, han selv har fremsat, når alt var så klart på forhånd?

Det, der står tilbage for mig, er, at der er nogle, der vil lave en feberredning, og at der er enorm usikkerhed her inden tredje behandling.